

Μητροπολίτης Σιγκαπούρης: Η αχαριστία της Μόσχας - Επίθεση στον «Πρώτο του Γένους»

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου](#)

Ως κάτι πολύ περισσότερο από μια ακόμη «είδηση» αντιμετωπίζει την επίθεση της Ρωσικής Υπηρεσίας Εξωτερικών Πληροφοριών κατά του Οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου ο Μητροπολίτης Σιγκαπούρης υπέρτιμος και έξαρχος Νοτίου Ασίας κ. Κωνσταντίνος, με άρθρο του στην «Απογευματινή». Ο ιεράρχης μιλά για ένα βαθύ σύμπτωμα παρακμής, που αποκαλύπτει όχι απλώς μια πολιτική ή διπλωματική σύγκρουση, αλλά μια πνευματική και ηθική εκτροπή με γεωπολιτική μεταμφίηση.

Ο Σεβασμιώτατος τονίζει ότι όταν αποκαλείται ο Πατριάρχης «Αντίχριστος», «δεν είναι πολιτική κριτική, είναι πνευματική ύβρις».

Υπενθυμίζει ότι το Οικουμενικό Πατριαρχείο «δεν είναι μηχανισμός, δεν είναι κράτος... είναι η μητέρα μας» και ότι από την Κωνσταντινούπολη οι Ρως «βαπτίστηκαν» και απέκτησαν την πνευματική τους ταυτότητα. Καυτηριάζει τη μετατροπή της πίστης σε ιδεολογία, σημειώνοντας πως ο λεγόμενος «Ρωσικός

Κόσμος» «δεν είναι θεολογία, είναι ιδεολογία», και στηλιτεύει τη σιωπή στην Ελλάδα, υπογραμμίζοντας ότι «η σιωπή δεν είναι ουδετερότητα. Είναι θέση».

Το κείμενο καταλήγει με μια καθαρή θέση: «Η υπεράσπιση του Οικουμενικού Πατριαρχείου δεν είναι εθνικισμός. Είναι αυτογνωσία», γιατί «η Εκκλησία είναι κοινωνία προσώπων, όχι μηχανισμός ισχύος» και η μνήμη παραμένει «μια μικρή, επικίνδυνη πράξη αντίστασης».

Αναλυτικά το άρθρο του Μητροπολίτη Σιγκαπούρης κ. Κωνσταντίνου:

Ζούμε σε μια εποχή που **όλα εξηγούνται και τίποτα δεν κατανοείται**. Οι σχέσεις έγιναν συμβάσεις, **τα πρόσωπα ρόλοι**, η πολιτική ένα κακογραμμένο σίριαλ εξουσίας. Μέσα σε αυτήν τη γενικευμένη ασχήμια, η επίθεση της **Ρωσικής Υπηρεσίας Εξωτερικών Πληροφοριών** εναντίον του Οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου δεν είναι απλώς άλλη μία «είδηση». Είναι κάτι πολύ πιο άβολο. Ένα σύμπτωμα. Σαν εκείνα που δείχνουν ότι η αρρώστια έχει προχωρήσει βαθιά, εκεί όπου δεν φτάνουν πια ούτε τα προσχήματα.

Όταν αποκαλείς τον Πατριάρχη «Αντίχριστο», δεν είναι πολιτική κριτική. Είναι πνευματική ύβρις. Είναι η στιγμή που η χυδαιότητα μεταμφιέζεται σε γεωπολιτική ανάλυση και ο φθόνος παριστάνει τη θεολογία. Και όταν, μαζί με όλα αυτά, ακούς για CIA, Βρετανούς πράκτορες και συνωμοσίες, καταλαβαίνεις πως δεν έχουμε να κάνουμε με Εκκλησία αλλά με κακογραμμένο κατασκοπικό μυθιστόρημα. **Το Οικουμενικό Πατριαρχείο όμως δεν είναι μηχανισμός**. Δεν είναι κράτος. Δεν είναι ούτε «παίκτης» σε σκακιέρα ισχύος. Είναι η μητέρα μας. Είναι σχέση. Είναι η ενοχλητική υπενθύμιση ότι κάποτε η πίστη δεν ήταν εργαλείο αλλά τρόπος ύπαρξης. Και εδώ βρίσκεται το παράδοξο ή μάλλον η τραγωδία. Αυτοί που σήμερα το κατηγορούν είναι οι ίδιοι που χρωστούν σε αυτό την ίδια τους την πνευματική γέννηση. **Από την Κωνσταντινούπολη βαπτίστηκαν οι Ρως**. Από εκεί έμαθαν να γράφουν, να προσεύχονται, να χτίζουν ναούς αντί για καλύβες. Εμείς τους δώσαμε ταυτότητα. Κι όμως, σήμερα φέρονται σαν εκείνο το παιδί που μόλις μεγαλώσει φτύνει τη μάνα του για να αποδείξει ότι «ανεξαρτητοποιήθηκε».

Η ρωσική εκκλησιαστική ηγεσία δεν πάσχει από πίστη. Πάσχει από εξουσία. Υποτάχθηκε στο κράτος, φόρεσε στο Ευαγγέλιο στολή παραλλαγής και βάπτισε τον εθνικισμό «Ορθοδοξία». **Ο λεγόμενος «Ρωσικός Κόσμος» δεν είναι θεολογία**. Είναι ιδεολογία.

Και εμείς εδώ; Σιωπή. Μια σιωπή βολική, δειλή, ύποπτη. **Στην Ελλάδα, όπου η Ορθοδοξία δεν είναι απλώς πίστη αλλά πολιτισμικό υποσυνείδητο**

, τα κόμματα κάνουν πως δεν ακούν. Η Αριστερά, αναμενόμενα, αδιάφορη. Τα συντηρητικά κόμματα όμως; Αυτά που δηλώνουν θεματοφύλακες της πίστης; Αυτά που μιλούν για «παράδοση» μόνο όταν δεν κοστίζει τίποτα; **Και όσοι ύμνησαν τον Πούτιν ως σωτήρα της Ορθοδοξίας;** Τώρα γιατί σωπαίνουν; Όταν η Μόσχα επιτίθεται στον «πρώτο του Γένους», η σιωπή δεν είναι ουδετερότητα. Είναι θέση. Και μάλιστα κακή.

Το Πατριαρχείο απάντησε με αξιοπρέπεια. Όπως πάντα. Χωρίς κραυγές, χωρίς υστερίες. Αλλά δεν φτάνει. Γιατί εδώ δεν κρίνεται ένας άνθρωπος ούτε ένας θεσμός. Κρίνεται αν θυμόμαστε ποιοι είμαστε.

Η υπεράσπιση του Οικουμενικού Πατριαρχείου δεν είναι εθνικισμός. Είναι αυτογνωσία. Το Φανάρι παραμένει ενοχλητικό, ακριβώς επειδή δεν υποτάσσεται. Επειδή θυμίζει ότι η Εκκλησία είναι κοινωνία προσώπων, όχι μηχανισμός ισχύος. Ίσως τελικά αυτό είναι που φοβούνται. Και ίσως αυτό είναι που εμείς έχουμε ξεχάσει. Γιατί χωρίς μνήμη δεν υπάρχει ευγνωμοσύνη. Και χωρίς ευγνωμοσύνη, η αχαριστία γίνεται ιδεολογία. Αλλά η μνήμη -όταν επιμένει- είναι πάντα μια μικρή, επικίνδυνη πράξη αντίστασης.